

Lyckan i en skokartong

Det fulaste jag vet är huset där jag nu bor. Det är brunt och fyrkantigt och stort och platt. Det har inga intressanta utbuktningar eller oregelbundna takformationer. Och aldrig har någon stannat nedanför i Rosenlundsparken och tittat upp på denna kolossala skokartong och utbrustit i hänryckta lovord. Inte ens de som någon gång i ett blekt förflutet hyllat miljonprogrammet. Inte ens hundarna vars favoritlyktstolpar i och med denna byggnad tillblivelse förlagts i ständig slagskugga.

Folk undrar vart jag har flyttat, men när jag nämner Tideliugatan säger det dem ingenting, trots att de många gånger är infödda på söder.

- Tidde... vadå? undrar det. Och jag tar till det där med Rosenlundsparken, fastän det inte heller gör dem så mycket klokare. Vad är det för park? Är det den vid Rosenlundsgatan? Jaså inte.

Men om jag drar det där med Skånegläntan och grönområdet bakom Skatteskrapan börjar det klarna.

- Åh, men där är det ju fint! säger de och har något Helgalundsliknande för ögonen. Jaså, inte? Det där bruna området? Och så ser de den plötsligt framför sig. De ser skokartongen. De ser Godzilla.

Ansiktsuttrycket övergår från förvirrat till medlidsamt. Ja, jo, där är det ju också fiiint, säger de och sväljer och sväljer. För vad ska man säga till en stackars sate som flyttat in i en betongklump och ser glad ut för det? Fiiint! fastän läpparna nästan skrupnar på kuppen.

Det gör inget. Jag tycker också att huset ser ut som stryk. De är några stycken, byggdes i samma veva en gång på 60-talet: Drakenberg, Ludvigsbergsgatan, Barnängen och ett par områden till.

På den tiden var det minsann inget att skämmas för. Ljusa, välplanerade, stora lägenheter med balkonger och grovkök och klädkammare och mattsugar i källarna, som gjorda för växande familjer med vind i kalufserna.

Gammalt var fel, nytt var rätt, men det är klart, det var då det. Idag vet vi varken ut eller in. Gammalt är fint, men nytt kan också vare läckert, liksom halvgammalt funkis typ, men skyskrapor är väl katastrof? Vi bygger en ändå, fast kanske lite mindre och kapar den på mitten. Men Sergels torg är faktiskt ute! Jaså inte? Nej, där sa du nåt, eller? Så där kan det hålla på. Men huset där jag bor blir aldrig vackert hur man än vrider och vänder på det.

Ändå är jag lycklig i min skokartong. Den har rent enorma kvaliteter. Alla barnen får plats. De väl tilltagna fönstren släpper in hur mycket ljus som helst, även gråtunga februaridagar, och det är bilfritt. För första gången i mitt Söderorienterade liv vaknar jag till ljudet av vindsus och drill från exotiska fågelarter som sidensvans och tallbit. Gården är en oas, med odlingslotter, lekställningar och gräsmattor. Vad gör det sen att fasaden ser ut som något från Stalintiden?

Grannarna blinkar medbrottsligt mot mig.

- Du hade tur, säger de. Tur som fick en lägenhet här.

Ingen som inte bor här fattar hur man kan vara så glad som jag. Bo som i en deprimerande förort när det finns sekelskiftshus med kakelugn, när det finns nybyggen med etage och sjöutsikt. Men jag och mina 300 grannar vet. Vi kan låta andra slåss och längta efter det gamla, fina och det nya, balla.

Vi bor i vår skokartong vid en park någonstans. Vi morsar på varandra och ler i mjugg. Ingen annan vet det, bara vi. Paradiset på Söder ligger på Tideliugatan.

© Tina Messing

Även publicerad i Tidningen Södermalm 1 mars 1999